

■ **Harrastus** | Ennen oli laudat puuta ja miehet rautaa.

MARIA KÄRKKÄINEN

Karvaturrien kolmannella
albumilla kuuluu
rakkautemme
roots-musiikkiin.

Paavo Kärkkäisen ja laudan viimeinen kohtaaminen päättyi mukkelismakkelikseen.

Lumilauta nro 1

Elettiin 60-luvun loppua Rovaniemellä. Monet laskivat mäkeä suksilla, mutta Paavo Kärkkäinen viiletti puuterilumessa puisella lumilaudallaan. Itse tehdyllä ja tiettävästi Suomen ensimmäisellä.

LUMILAUTAILIJOITA pidetään alppihiihtäjiin verrattuna oman tiensä kulkijoina. Sellainen on myös 55-vuotias **Paavo Kärkkäinen**, joka on rakentanut tiettävästi Suomen ensimmäisen lumilaudan 15-vuotiaana koulupoikana Rovaniemellä.

Kärkkäinen (joka muuten tänä vuonna vaihtoi etunimensä **Ukoksi**) asui lähellä isoa hiekkamonttua. Siellä hän kävi kaveriporukan kanssa laskemassa tavallisilla hiihtosuksilla. Jyrkät rinnet ja vauhti kiinnostivat nuoria poikia.

Hän oli kokeillut myös pulkalla laskemista seisaallaan. Siitä kehittyi ajatus lumilaudan rakentamisesta. Myös lainelautailu innoitti.

”Näin jossain lehdessä surffauskuvan. Pyysin sitten puukäsityön opettajalta tavallista leveämpää koivulankkua, jotta voisin tehdä laudan”, Kärkkäinen muistelee.

Lumilaudan tekeminen ei ollut nuorelle miehelle helppo nakki, sillä puukäsityötunnit olivat aiemmin kuluneet haaveillessa.

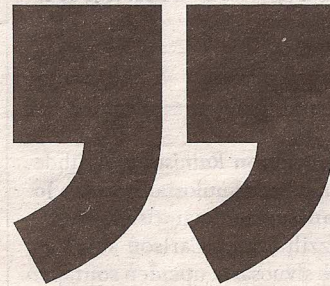
”Olinko sitten ongelmaoppilas vai mikä, mutta kouluaineet

eivät biologiaa lukuun ottamatta paljonkaan kiinnostaneet. Puukäsistöissäkin tein vain hammas-tikkuja. Kerran veistonopettaja hikeentyi ja veti laudanpätkällä takapuolelle.”

LUMILAUTAPROJEKTI VAI Kärkkäisen mukanaan. Mitat hän kehitti intuitiolla. Lauta ulottuu Kärkkäistä suunnilleen leukaan asti, ja sattumalta samaa leukamittaria käytetään sopivan lauta-pituuden valinnassa edelleen.

”Ajattelin, että sen pitää olla riittävän pitkä, että se kantaisi lumen päällä. Ei mistään saanut mitään ohjeistusta.”

Pohjan hän höyläsi, hioi ja lakasi mahdollisimman sileäksi. Koska lankku oli paksu, hän ei saanut kärkeä taivutettua ylöspäin. Kärkkäinen kaarsi

Ei mistään saanut ohjeistusta.

Laudan siteet syntyivät fillarinkumista.

kärjen puolikaaren muotoiseksi, jottei se uppoaisi lumeen.

Laudan päälle hän kiinnitti polkupyörän ulkokumin palasia parantamaan pitoa. Siteitä ei ollut.

MONIA VEISTOTUNTEJA kului lumilaudan työstämiseen. ”Muut koversivat samalla jotain hedelmäkulhoa taltalla ja vasaralla, mutta kai opettaja antoi projektilleni hiljaisen hyväksyntänsä, kun ei sen jälkeen enää millään löynyt”, Kärkkäinen naurahtaa.

Sitten koitti ensilasku tutulla sorakuopalla. Oliko talvi 1969, -70 vai -71, Kärkkäinen ei ole varma, mutta niillä main. Joka tapauksessa hieno kokemus takapulpetin pojalle.

”Olin innoissani. Kun vastoin kaikkia käsityötaitojani olin tehnyt oman lumilaudan, joka vielä toimi, niin olihan se iso juttu.”

Kärkkäinen laski laudallaan useita talvia. Hiihtokeskusten koviin rinteisiin hän ei haikaillut. ”Laudassa ei ollut kunnon kanttaja. Minua kiinnostivat vain pulve-

rilumi ja paikat, joissa ei ollut ennen laskettu”, hän sanoo käyttäen lumityypin vanhaa termiä. ”Otin montulla aina viereisen linjan, kun edellisestä oli laskettu. Siinä on todellista vapaudentunnetta.”

KÄRKKÄINEN LOPETTI lautailun, kun meni vapaaehtoisena varusmieheksi vuonna 1973. Sen jälkeen laudalla laskivat hänen lapsensa. Laskettelua tai lautailua Kärkkäinen ei ole sen jälkeen harrastanut. ”Olen enemmän erähihtäjä, viihdyn metsissä umpihangessa.”

Lopulta Kärkkäinen lahjoitti laudan vuonna 2009 Lahden Hiihtomuseon kokoelmiin, jossa se on edelleen esillä.

Ennen laudan luovutusta Kärkkäinen testasi laskuvalinettään vielä viimeisen kerran.

”Lensin hienosti turvalleni, mutta hauskaa se oli silloinkin.”

Arttu Muukkonen

Lumilauta on esillä Hiihtomuseossa (Salpausselänkatu 8, Lahti). Avoinna ma-pe klo 10-17, la-su 11-17. Liput 2 ja 5 e. Vapaa pääsy alle 7-v. Rukan talvikauden avajaiset pe-su 12.-14.11.